

Какво се случи

онези дни, в които Русе бе удостояван с „честта“ да го посети член на Политбюро. И понеже беше средата на седмицата, в Русе нямаше кой друг да пристигне освен Гриша Филипов (за ужас на ОК на БКП и ИК на ОНС той винаги пристигаше в средата на седмицата, произнасяше по една 40-минутна или 90-минутна реч, в която не пропускате да каже, че водата е мокра, загубваше почивните дни на десетки хора и си отиваше с удовлетворението, че се е „разписал в присъствената русенска книга“). За зла участ обаче на 10 февруари на Гриша Филипов му бе съдено да отлети още същата вечер за София с огромен страх за креслото си и с тревогата, че в България започва нещо необратимо.

Но да се върнем в стая 408. Часът беше 14. Малко след като се събрахме, при нас влязоха първият секретар на Областния комитет на партията Петър Петров и Гриша Филипов. Веднага, без всякакви уводи, започна „конското“. За това, че се е пишело неправилно и тенденциозно, че във въздуха на Русе има хлор, а всъщност това не било хлор, а хлоропроизводни и т. н. Румънците се дразнели като се пише така. Не било хлор! (Сякаш има значение какво ще те изяде — вълк или мечка). Тези упреци всъщност се отнасяха за в. „Дунавска правда“, защото това беше единственият вестник, който си позволяваше да публикува нещичко за състоянието на въздуха.

В един момент, когато помислихме, че ще се отървем с това мъмрене, Гриша Филипов попита: „Кой е този Ата-